

Malcolm J. Hunt - Bosszúangyal - könyvkritika

IRODALOM

Amikor a Deltavision annak idején belekezdett saját M.A.G.U.S. kötetek kiadásába örömmel üdvözöltem első regényüket, a Uwel nevében, mely azóta is mérceként lebeg előttem amikor önálló művet olvasok ebből a világból. Kérdés, hogy ez a mostani alkotás felér e ahhoz, vagy csak a könyvfesztiválra megjelentetett termékről van szó. Derítsük ki.

Egy önálló regény ténye akkor is nagy dolog volna, hogyha nem az utóbbi idők pályázatos megjelenéseinek áradatában történik. Malcolm J. Hunt azonban már nem egy kiadónál tűnt fel ezen a néven, hogy a *Hallgat az ég, Hit Városa és Bíborgyöngyök II – Ármányok és álcák* kötetben bemutatkozzon. Diocletianusként pedig a szerepjátékos közösség is ismerheti fórumokról, rendszervitákból. Azonban polgári nevén Dr. Szép Árpád megérdemel egy tiszta lapot, ha már új önálló regénnyel jelentkezett.

A kulcsín kellemesnek mondható, a M.A.G.U.S. logo elemzésétől én eltekintenek, Pozsgay Gyula borítófestménye megkapó a maga módján... finoman előreutal a regény témájára is a kompozícióval ... illetve konkrétan köthető jelenet-helyszínhez a műből, ami ritka csuda jó dolog ám. A kiadó szerepeltetése a borítón relatíve új dolog, de védelmükre szóljon, hogy mások is csinálják, nyugaton is szokás, meg hát azért mégis csak könyvfesztivál volt na ...

Az események fonalát máris egy érdekes korszakban vesszük föl, a Hetedkor hajnalának Erionjában, melyet eddig néhány íráson kívül csupán háttéranyagokból ismerhettünk meg. Ezzel ellentétben azért sikerült kalandozókat szerepeltetni benne, ami mindig megdobogtatja kicsit rajongói szívünket. Sőt, a személyes konfliktus felvezetése ebben az ismeretlenül is ismerős közegben nagyon erős indítása a műnek:

Egy Tharr főpap megbízásából küldött csapat sikeres visszatérése közben a megszerzett ősi varázstárgy, egy csatabárd múltjába elmerült bárd viszontagságait ismerhetjük meg és közben szépen kirajzolódik némi toroni románc kyr *femme fatale* és kopasz pap-kalandozó között. A gyerekkori szerelem már csak egy ilyen erős kötelék tud lenni. Az események krónikásan alakulnak és egy kicsit hirtelen szakadnak meg, hogy átadják a teret a mű valódi természetének.

A könyv különböző fejezetei ugyanis (melyeket külön könyvekként jelöl) egymással lazán összefüggő történetek az említett csatabárd történetéből. Fokozatosan süllyedünk vissza a varázstárgy múltjába és ismerhetjük meg azokat a pillanatok, amikor fel-felbukkant a különböző időszakokban. Jellemzően minden egyes Korból egy ilyen történetet ismerünk meg, amelyek így egy szokatlan és érdekes fonalat adnak az olvasásélményünkhöz.

A **Hatodkor** **könyvében** Ryek idején járunk és egy rabszolgalázadás sorsát követhetjük nyomon. A téma nem ismeretlen, hiszen a Hősi kard című klasszikus novella is erről szól, de ezzel nem azt akarom mondani, hogy ne lehetne újra és újra elővenni. Nagyon érzékletesen írja le az anash rabszolga lelki világát és kapcsolatát környezetével, más népekkel. Az írás élvezetét kicsit nehezíti a M.A.G.U.S. modern antropológiai vívmányainak tömény tollbamondása, amelyek ilyen és ehhez hasonló élvezetes mondatokat eredményeznek:

„Duruki létére a fél életét anash rabszolgák között töltötte, úgyhogy jól ismerte a csaskáinkat.”

Ha veterán M* olvasóként és/vagy rajongóként nem tölt el minket a tömény fantasy életérzés ennek olvastán, akkor se essünk kétségbe. Sosem fogom megérteni, hogy miért volt ezekre az újításokra szükség, soha nem is fogom megszokni, hogy egy nem létező, fiktív dologra miért kell több kifejezést létrehozni (pl. aszisz – obsz), de remélem van akit ez szórakoztat.

Magával a Hatodkossal egyébként nekem mai napig ellenérzéseim vannak amiatt, ahogyan annak idején első ízben kilépett az olvasók elé (aláírom, hogy egy nagyon nehéz és válságos időszakban, az interregnum és kiadváltások korában). Az *Anyrok alkonya* kötetet a mai napig kevésbé tartom irodalmi műnek, mint egy segélykiáltásnak inkább. De szerintem nem csak én érzem így, mert már a shaddok sem shaddok többé. Mindegy, a rabszolgaság témája engem alapvetően zavar.

Az **Ötödik** **könyve** már egy kész felüdülés volt (pedig addig sem olvastunk tényleg rosszat igazából). Technikailag a Kyr Birodalom legdicsőbb korszakán belül olvashatunk egy krimi, helyenként kifejezetten élvezhető és átélhető film-noir elemekkel. Egy birodalmi judikátor nyomoz saját szakállára egy eltussolt gyilkosság ügyében, amit ráadásul egy anyr kárára követtek el. Ehhez nincs is sok hozzáfűznivalóm, tetszett. Hozza a L&E: Kyria örök színvonalát.

A **Negyedik** **könyvét** igazából nagyon vártam a kötetben és nemcsak azért, mert látványosan archaikus verssel kezdődik és fejeződik be. Cranta egy újabb kényes téma és tiszta lap ide vagy oda, Malcolm J. Hunt közreműködött a Hallgat az égben, ami a témával eddig a legtöményebben foglalkozott. Az pedig, hogy az eddigi 4-5 Cranta-kép mellé, most kerül e új, mindig érdekes.

Tény, hogy vannak visszautalások a korábbi írására, de egy egészen hangulatosan megfogalmazott fejezetét ismerhetjük meg ennek a korszaknak, amikor a kontinensen megvetették a lábukat az emberek és első Birodalmukat felépítve megkezdték küzdelmüket a természettel (elfekkel) és környezetükkel (Ediomad – Edomat). Itt sem bicsaklik meg a hangulat, pedig most már tényleg a sokadik egyedi nézőpontot váltja az író. Elismerésem. Előremutató.

Jellemzően jól lavíroz a már kialakult világképek között, sőt, arra is képes, hogy mindegyikhez hozzátegye a maga fantazmagóriáját ... úgy, hogy szerves egésznek hasson. Szerintem ez nagy dolog az utóbbi évek eredményei után. Így amikor elérkezünk a **Harmadik** **könyvéhez** mintha egy kicsit nagyobb lenne a szakadék, mint addig. Persze a nézőpont, ami a máguskirálytól átkerül most egy snil nemzetségfőhöz(?) nagyobb léptéket parancsol az eseményeknek. Mert ő egy gyík.

Ez az írás is szórakoztató, talán csak a nézőpont idegensége zökkent ki valamelyest, de jól keretbe foglalja az eddigieket és kirajzolja, most már szinte kivétel nélkül, a kontinens északi féltekéjének felszínéért küzdő fajok korokon átívelő élet-halál harcát. Kekeckedhetnék, de ez így is egy igen nagyon komoly fegyvertény, hogy valakinek volt egy ennyire koherens kép a fejében az eseményekről és képes volt megírni is.

A **Második** **könyvében** már-már elszalad vele a ló, hiszen a Terdt Tanács belügyeibe nyerhetünk betekintést ... ritka alkalom. Ezek az embernél ősi, a teremtés energiáiból élőködő föld alatt élő fajzatok a M* világának mumusai és okkal. Ha Jankovics Marcell tudná, hogy mik ezek rögtön leforgatná a Fehérlófia 2-t. Nem teljesen érthető számomra a szereplők motivációja és terve az alapján, ami végül is történik. De persze ... aqirok ... az lenne baj, hogyha megérteném. Az írás jó.

Ezután visszatérünk a Hetedkorba az Epilógus erejéig. Sajnálatomra ez a fejezete a legrosszabb a könyvnek. Ameddig mi a bárdhoz hasonlóan a bárd múltját kutattuk (hihi) addig nélkülünk folytak az események a

kalandozó csapat körül (időzavar ...). Ráadásul nemhogy nem kapunk a mű elején felvetett személyesebb konfliktusra megoldást (mintha csak egy másik írásra tartogatná) de még a választott szál elvarrásakor kifejezetten rossz M* irodalmi hagyományokhoz is nyúl (szerintem).

Most lehetne azt mondani, hogy egy ilyen nagyszerű könyv megírása után igenis joga van nagy dolgokat megmozgatni, belenyúlni a világ eddigi rendjébe (érdekes módon a szerepjátékos forrásokba elsősorban), de én mégis kicsit elárulva érzem magam, mint olvasó, hogy nem áll össze az egész egy olyan köteté, ahol minden írás egyformán fontos lehetne. Technikailag a Prológis-Másodkor-Epilógus adja ki a Bosszúálló című regény történetét és a többi (talán a legjobb írások) súlytalanná válnak ezáltal.

Komolyan mondom, hogy helyenként nemcsak, hogy elérte a Uwel nevében mércéjét a szememben, de igenis túlszárnyalta azt. Azonban pont az az összehasonlítás, hogy mit művel és tesz a Fájdalom Atyjának hitével és történetével, hogy a merész vállalása hogyan vet gáncot saját sikerének visszahúzza a kötetet. Félreértés nélkül, ez egy nagyon jó könyv. Elérte a mércét és örülök, hogy megvan, hogy elolvastam. De nem sokon múlt, hogy több is lehessen ... tényleg.

Következik egy köszönetnyilvánítás félig werkfilm jelleggel, hogy a különböző fejezetek időben és térben elválva egymástól mikor készültek és, hogy milyen régóta. Ezután következik a függelék, ami kimerítően tartalmazza most már az antropológiai részeket, összekeverve a letisztult Cranta szócikkkel és néhány fájdalmas bejegyzéssel:

tórbalta (cra): rövid nyelvű, hangsúlyos vágóéllal bíró, de szúrásra is alkalmas crantai kézifegyver.

Pedig az ember azt hinné, hogy a történelem hajnalán voltak célszerszámok, amiről a könyv is említést tesz sokszor. De végül is ez már csak egy apróság és nem is itt találkozhatunk vele először ... akkor pedig nem hiba és nem rossz dolog a modern filológiai gondolkodás szerint (hibákat átvenni erény?). Nem vagyok nagy függelék rajongó, de szeretem ha van és itt van és kapcsolódik a műhöz is (mint a borító).

Malcolm J. Hunt első regénye kivételesen jó mű. Ajánlom azoknak, akik érdeklődnek a világ történelme iránt és azoknak is, akik a szerepjátékhoz keresnek használható és élő koncepciókat a múlt titkaira. Helyenként kifejezetten gondolatébresztő, máshol szórakoztató, jól kísérletezik a stílusokkal. Nem javasolnám ezzel kezdeni az Ynev világával való ismerkedést (mélyvíz, csak úszóknak), de az első tíz olvasmányba ajánlanám.

2016.05.03.

Szerző: Gulandro

Forrás: Kronikak.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely